

Благой Рангелов
Богове

Представете си една Вселена, чиито обитатели са се развили до такава степен, че са достигнали максимума на своето съществуване. Те покорили пространството и времето. Разкрили всички закони, на които е подчинена Вселената им. Открили най-малките частици в нея. Стигнали до всички нейни кътчета, кръстосвайки пространството. Превръщали материята в енергия и енергията в материя. Те самите отдавна се били освободили от истинските си материални тела. За Тях не било проблем да се материализират в каквито телесни форми си пожелаели. Вършели каквото искат. За Тях нямало ограничения. Те дори направили така, че Вселената им да не си променя размерите, както другите около Тях, тъй като Вселената им вече отивала към своя край (или към своето ново начало). Нямали нужда от нищо за да продължат своето съществуване. Те били ВЕЧНИ.

След като изцяло изучили собствената си Вселена, решили да изследват тези около Тях – единственото, което им останало да вършат. Обикаляли от Вселена на Вселена. Изучавали законите, които ги направлявали. Събирали информация. Носейки се из тях, Те попадали на най-различни Вселени. Натъквали се на зараждащи, намирали умиращи. Те самите само предполагали какво е било в началото на сътворението на Тяхната Вселена. Били много доволни когато разбрали, че теориите им били верни до последния детайл. Откривали Вселени подобни на Тяхната, които не им били толкова интересни. Въпреки това от тях също събрали доста ценни данни. Попадали на Вселени с изключително странни закони. Те будели най-голям интерес у Тях, тъй като криели много загатки. Но и това не било проблем, защото Те можели всичко.

И продължавали да търсят. А те търсели същества, които да притежават висша форма на интелект или дори такива, които не са достигнали такъв стадий от развитието си. Търсели, търсели... Но и така не могли нищо да открият. След много продължително (дори и за Тях) търсене, почти вечност, с разочерование открили, че са единственият висш разум, който съществува в границите на упознатите Вселани. А, уверявам ви, те са огромно количество – можеби почти всички които съществуват. Въпреки, че познавали законите на всички Вселени, в които били, така и не могли да разберат защо са единствени. Някои Вселени имали странни закони и било невъзможно за създаване на условия за живот. В едни пък нещата се развивали прекалено бързо, а в други много бавно. Твърде често попадали на места, при които малко не достигало, за да се създадът предпоставки за живот, но нищо повече. Тези неща много ги озадъчили.

Накрая след като изчерпали всички възможности, решили Те самите да си създадът Вселена. Така и направили. Направили Вселената с възможно най-интересните закони, за които са се сетили (или които били срещали). Избали най-подходящите закони, но същевременно различни от тези на Тяхната Вселена. Използвали много енергия, за да направят голяма Вселена – една от най-големите. Това увеличавало шанса за възникване на живот.

Първоначално всичко вървяло добре. Енергията се превръщала материя. В началото Вселената се разширявала изключително бързо. Заедно с това материята се разсейвала. Започнало бавно успокояване и изстиване на Вселената. Постепенно частиците се свързвали, като образували стабилни структури, които от своя страна се свързвали в по-големи форми. Материята не била равномерно разположена. Така се формирали различни участъци, от които започнали да се образуват по-големи и по-малки обекти, които се различавали по форма и по състав.

Не им останало нищо друго освен да чакат. Все пак вече били свикнали. И Те чакали и чакали... Чакали Вселената да достигне до такава степен, че да се зароди живот. На няколко пъти били на места, където съвсем малко не достигало. Но това било най-доброто, което успели да открият.

Тогава решили Те да се намесят. Отишли на едно от местата, където би могло да се появи живот и малко го видоизменили. Сега било почти сигурно, че ще се появят някакви, макар и прости, същества. Затова Те отново зачакали какво ще стане.

Отначало, като че ли потръгнало. Постепенно се получили някакви органични структури, които еволюирали и започнали да се променят. Става ли все по-големи и по-сложни, но били твърде примитивни. Въпреки това Те не се отчайвали, тъй като знаели, че пътят на еволюцията е дълъг. А организмите нараствали много бързо. Решили, че това е добре, но те не преставали да растат. А интелектът им бил все така нисш. Когато станали прекалено големи Те решили отново да се намесят, като ги премахнат. Тъй като не желали да се намесват пряко, решили да предизвикат природен катаклизъм.

Повечето от създанията били отстранени. Останалите започнали отново да еволюират. Промяната ставала много бурно. Появили се и доста нови организми, които коренно се различавали от предшествениците си. Косвено се променили и условията за живот. Всичко започнало почти отначало. Но този път еволюцията тръгнала по друг път...

И Те наблюдавали промените. Съществата отново ставали все по-

сложни. Отново нараствали, но този път не толкова бързо, дори бавно. Когато стигнали до едни горе-долу нормални размери престанали да растат. Но по форма продължавали да се осъвършенсват. Дори започнали да проявяват някакви наченки на умствени функции.

Тогава Те започнали да се надяват, че началната им цел ще бъде постигната. Но това било само началото. До проявата на висш интелект на тези създания им оставало да изминат още много дълъг път. Но все още нищо не било ясно.

Между временно създанията започнали постепенно да развиват интелекта си. Започнали сами да отглеждат храна, правили си примитивни места за живеене, за да не зависят от околната среда. Разбирали се повече с жестове, но постепенно развивали говора си. Изобретявали най-различни съоръжения, с които подпомагали работата си. Вършели неща, които по-рано не могли да направят. Събирали се на групи. Малко по малко боят им започнал да се увеличава. Тогава започнали да спорят за териториите с храна. Отделните групи воювали по между си. Измисляли най-различни начини да се унищожават. Това също довело до тяхното развитие. Нещата, които правели били най-различни по размер и ставали все по-сложни и по-сложни.

А Те ги наблюдавали. Съществата, които още не знаели как да наричат, показвали много голям и бърз напредък. За разнообразие Те приемали техния облик и от време на време отивали при тях. Появявали се и си отивали загадъчно. Понякога им помагали, понякога умишлено им пречели, за да видят дали ще повлияят на развитието им. Не могли да нарушат ритъма на усъвършенстване, а само леко да го забавят. А те се развивали прекалено бързо.

Създанията изучавали заобикалящия ги свят. Откривали загатките на Вселената, опитвайки се да ги разрешат. Но това все още не било по силите им. Строяли сложни машини, с които започнали да изучават Вселената. Изследвали нейните закони. Откривали малките частици. Строяли свои малки, временни места за живеене във Вселената, но не могли да отдалечат на големи разстояния, тъй като не били достигнали такъв етап от своето развитие. Някои от машините им издържали по-дълго, а други често се повреждали. За това им се налагало да търсят помощ:

– Хюстън, имаме проблем!

КРАЙ

© Благой Рангелов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/105>]